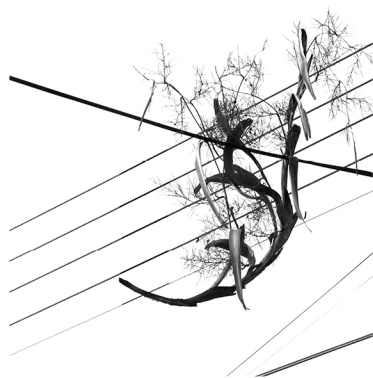

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Ἡ Νύχτα τῶν Κήπων

ΙΚΑΡΟΣ

© Έκδόσεις Ίκαρος, 2022

καὶ

© Κυριάκος Χααραλαμπίδης

(Λυκούργου 14, 2122 Λευκωσία, Κύπρος
e-mail: kyriakos.charalambides@gmail.com)

© Φωτογραφία έξωφύλλου Ρήσος Χαρίσης

ISBN 978-960-572-487-0

Ἡ Νύχτα τῶν Κήπων

- Πρώτη πηγή, ποιήματα, Ἀθήνα 1961*
Ἡ ἄγνοια τοῦ νεροῦ, ποιήματα, Ἰκαρος, Ἀθήνα 1967
Τὸ ἀγγεῖο μὲ τὰ σχήματα, ποιήματα, Λευκωσία 1973
Ἀχαιῶν Ἀκτή, ποιήματα, Λευκωσία 1977 — Ἄγρα, Ἀθήνα 2003
Ἀμμόχωστος Βασιλεύουσα, ποιήματα, Ἑρμῆς, Ἀθήνα 1982 — Ἄγρα, Ἀθήνα 1997
Θόλος, ποιήματα, Ἑρμῆς, Ἀθήνα 1989 — Ἄγρα, Ἀθήνα 1998
Μεθιστορία, ποιήματα, Ἄγρα, Ἀθήνα 1995, 2000
Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ Τρεῖς Ὕμνοι, εἰσαγωγὴ-μετάφραση, Ἄγρα, Ἀθήνα 1997
Δοκίμιν, ποιήματα, Ἄγρα, Ἀθήνα 2000
Αἰγιαλούςης ἐπίσκεψις — ἓνα ποίημα καὶ ἓνα σχόλιο, Ἄγρα, Ἀθήνα 2003
Κυδώνιον μῆλον, ποιήματα, Ἄγρα, Ἀθήνα 2006
*Ὀλισθηρὸς ἰστός, δοκίμια-μελέτες-ἄρθρα-συνεντεύξεις, τόμοι Α' καὶ Β',
Ἄγρα, Ἀθήνα 2009*
Λευκωσία — μιὰ πόλη στὴ λογοτεχνία, ἐπιλογὴ κειμένων, Μεταίχμιο, Ἀθήνα 2010
Ἰμερος, ποιήματα, Μεταίχμιο, Ἀθήνα 2012
Στὴ γλώσσα τῆς ὑφαντικῆς, ποιήματα, Μεταίχμιο, Ἀθήνα 2013
Ἥλιον καὶ Σελήνης ἄλως, ποιήματα, Ἰκαρος, Ἀθήνα 2017
Σαλιγκάρι καὶ φεγγάρι, ποιήματα γιὰ παιδιὰ, Καλειδοσκοπιο, Ἀθήνα 2019
Ποιήματα, 1961-2017, συγκεντρωτικὴ ἔκδοση, Ἰκαρος, Ἀθήνα 2019
*Ἐν δορὶ κεκλιμένος, δοκίμια-μελέτες-ἄρθρα-συνεντεύξεις,
Σοκόλης, Ἀθήνα 2019*

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Ἡ Νύχτα τῶν Κήπων

ΙΚΑΡΟΣ

Ἀκατασκέυαστη ἔλαμπε στὸ σκότος
ἡ Νύχτα, πρὶν ἀπὸ τῶν Κήπων τὴν ἐκποίηση.

ΦΘΟΓΓΟΣ

Ἄθεατο πινέλο κι ἄόρατο μελάνι
ζωγραφίζουν τὸ χιόνι ποὺ δανεῖζει στὴ γῆ
τὸ λευκό του σκοτάδι.

Ἐλάσματα ἤχων ἀπὸ κίτρινο φῶς
στὴν εἰκόνα τοῦ ποιήματος.
Ἀχνίζουν τὰ βόδια σιμὰ στὰ ἐλάφια.

(2019)

ΟΙΟΝ ΤΟ ΓΛΥΚΥΜΑΛΟΝ

Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρω ἐπ' ὕσδω

ΣΑΠΦΩ

Ἄν ἡ Σαπφὼ ἔχει δίκαιο ν' ἀτενίζει
ψηλὰ στ' ἀκροκλωνάρι τὸ μῆλο τὸ γλυκύ,
πόσο δὲν ἔχει, ἀλήθεια, κι ὁ ἰχνευτῆς
ὥς μελετάει ἓν' ἄστρο πού πικραίνεται;
Τί μόνοι, αὐτὸς κι ἐκείνη καὶ τ' ἀστέρι!

Σημειωτέον ὅτι τὸ γλυκύμαλον,
τὸ σαπφικό, ψηλὰ ἐκεῖ δὲν ἦταν
σκαρφαλωμένο λόγῳ χρείας τοῦ στίχου.

Τὸ μῆλο τὸ γλυκὺ ξέμεινε ἐκεῖ
γιὰ λόγους εὐγενείας: κανένας δὲν μπορεῖ
νὰ τὸ ἀγγίξει – ἄγνό, παρθένο, ἀκήρατο.
Ποιὸς δηλαδὴ τῆς ποίησης ἐραστῆς
θὰ τόλμαε ν' ἀποκόψει το, νὰ ρίξει το
ὥσάν τοῦ Κρόνου τὰ αἰδοῖα στὸ κύμα;

Ἀλλὰ τὸ κυριότερο, ποιὸς εἶναι
πιὸ μόνος, πιὸ ἀνέγγιχτος ἀπ' τὴ Σαπφώ;

(2018)

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ Η ΚΑΛΛΑΣ ΕΚΛΑΨΕ ΠΙΚΡΑ

Εἶχε μαζέψει τόσο χειροκρότημα,
γαρούφαλα καὶ χείμαρρο ἀπὸ ρόδα.

Κι ὅμως ἐκείνη ντύθηκε μιὰ θλίψη
μ' ἄρρητου λόγου ἄρραφο χιτώνα.

Πῆρε τῶν ὀμματιῶν της κι ἡ φωνή της
κλείστηκε σὲ πυρίμαχο κοιτώνα.

Τοῦτο, γιατί στοῦ λόγου τῇ στροφῇ
ἐπὶ σκηνῆς τῆς ἔπεσε μιὰ νότα.

Ἀμοναχῇ στὴν κάμαρά της τώρα,
μὲ δυὸ στὰ χεῖλη φύλλα τοῦ χειμῶνα,
τὸ νιώθει πὺρ εἶν' ἀνάξια καὶ νὰ δένει
τῶν χειροκροτημάτων τοὺς ἱμάντας.

(2019)

ΚΟΙΝΗ ΤΑΦΗ

Εἶναι τὸ δάκρυ στὰ παιδιὰ πολύτιμο διαμάντι,
μὰ τῆς Μυρῶς τὸ ξεπερνᾷ, γιατί μπροστὰ σὲ τάφο
κοινὸ τὸ χύνει, πὺν ἔσκαψε μὲ τὰ μικρά της χέρια
κι ἀπόθεσε τὸν τζίτζικα καὶ τὴν ἀκρίδα, πὺν εἶχαν
τὸν ἰσοδύναμο γευτεῖ θάνατο στὰ φτερά τους.

(2018)

Τὴν ὥρα ποὺ παράδερνε τὸ κύμα
κι ἡ μέρα μελαχρίνευε τὸ φῶς της,
μ' ἀπόμακρο χαμόγελο στὰ μάτια
φάνηκες σύ! Ἀγέρηδες πικροὶ
καὶ ἥλιοι πιὸ ψηλοὶ ἀπὸ τὸ πρέπον.

Ξανθὸς θεὸς ἐσύ, κοντὴ καὶ μελαψή
ἐγὼ καὶ πῶς νὰ γίνεις
ἵλεως σὺ στὴν ἄτεχνη ὁμορφιά μου
σὰν κρουσταλλιάζουν οἱ οὐρανοὶ στὰ δυό σου μάτια
καὶ τ' ἄγρια μοῦ ποδοπατοῦν ἀλόγατα τὸν ἵσκιο;

Ἡ ἀρετὴ δὲν ἔχει τόπο ἐδῶ.
Οἱ στεναγμοὶ στὴ μελανὴ καρδιά μου
σαπίζουν ὥς λιμνάζοντα κουπιὰ
καὶ τὰ καυτά μου δάκρυα δὲ δροσίζουν
σὲ χινοπώρου μέρα τὴν ψυχή.

Ὅμως ἐγὼ σ' ἀγάπησα ἐξ ὅλης τῆς διανοίας,
ἀποφοιτώντας μόλις ἀπ' τὸ Λύκειο,
παιδούλα πέες, πρὶν γίνω ραβδοσκόπος
τῶν ἀστεριῶν τῆς Λέσβου... Κι ὅλα ἐτοῦτα
νὰ μοῦ βαραίνουν πιότερο μιὰ λύπη
σερνάμενη ποὺ στάζει.

Σφιχτὴ καρδιά καὶ μολεμένα σύννεφα
πυκνώνουν ἤδη τὴν εἰδή σου ἐντός μου.

Τραυματισμένος πάνω μου ένας κύκνος.
Κι ἔχω ἓνα φῶς γεμάτο ἀταραξία.
Πίσω ἀπὸ τοῦτο κρύβομαι, νὰ μὴν γνωρίσεις
τ' Ἀπόλλωνα τὴ συντριβὴ καὶ θλίψη.

(2021)